

C E R A M I C
S E R I E S •

Daniel Allen

Aberystwyth Arts Centre

MARCH 1998 number 88

Daniel Allen

At twenty four years of age, Daniel Allen's career is remarkably mature with two invitations for solo European shows in 1998. The walls of his studio are lined with huge plans for a seven foot figurative sculpture to be made in bread, commissioned by a televised food festival. To find Allen involved with this unusual project isn't surprising as he has had an involvement with diverse ventures, such as founding Fireworks, a communal artists' studio in Cardiff. His sketches, like his ceramic figures, possess energy and vigour.

Although the media he uses are broad ranging he exudes a childlike enthusiasm about clay more than any other material. Using a clay mix strengthened with paper pulp he builds his thin-walled sculptures, beginning at the feet and working upwards, from small pieces pressed flat in the palm of his hand.

'I use the human form because the viewer can effortlessly associate with it. It is the emotion coupled with movement that interests me most. I aim to capture a 'frame of mind', a thought in a piece, and to arouse a memory in the viewer.'

'Above all I get most satisfaction from receiving a reaction from viewers, even if it's a repulsion of the grotesque,' which is evident in the oversized hands and feet; the overweight bodies; men with flabby breasts. He enjoys challenging people's preconceptions of the naked body; people will wonder whether it is a man or a woman. They are not idealised figures or acceptable icons of beauty within our culture.

Inspiration for the poses is eclectic, at times stemming from his observation of people in a pub or sometimes triggered by an image in a newspaper. He will often draw an idea first but when assembling the figure he allows chance to have a fair hand, thus enabling the natural language of the clay to be heard.

Lines from poetry are becoming more significant as titles and have inspired some recent sculptures. Influenced by Alberto Giacometti's ability to create a strong atmosphere through figurative work and Marino Marini's dynamism,

Allen's sculptures can exist in one instance teetering on the edge of balance and then in another possess a quiet emotional strength: they can be extreme or subtle. Allen's exuberant nature is reflected in the 'happy' characters that he made from 1995-96. They seem to exist 'on top of the world' physically and emotionally but underlying this impression lurks a dangerous precariousness: dreamlike with their huge hands and feet, they nearly topple from their tall and sloping metal plinths.

In 1996 Allen lived entirely from the proceeds of selling his sculptures. Despite achieving this soon after graduation, he felt unsatisfied, as if the work had become an 'office-job'. By repeatedly making the same saleable objects the sculptures were losing their freshness and his creativity was becoming 'stale'. After struggling so hard for an unconventional career, he felt he wasn't doing himself justice if ceramics had become a chore. So, in 1997, he took on evening teaching jobs to buy time and explore new avenues. He found this relaxed him and gave him a vital distance from his studio practice.

As a result Daniel Allen's vocabulary has recently broadened from the figure and its plinth. Viewers are challenged to find their own stories in the increasingly personalised pieces. We glimpse an introvert and contemplative side which has become a stronger feature of Allen's life and work. The artist's concerns now lie less in communicating the joy of life in a captured expression or a 'frozen' movement, but in showing us 'naked' humans, literally and metaphorically. The crown makes their lack of other adornment or covering more pronounced.

Daniel opted for Art and Psychology theory whilst studying for his degree. He was fascinated by the concept of the subconscious which has recently resurfaced as an integral tool for the development of his ideas. Based upon character forming events in his earlier life, this work represents Allen's subconscious struggle with a particular influence. The crown symbolises personal success, the achievement of a goal. The bird is a metaphor for a persistent voice, or a material manifestation of the 'id', the subconscious. This series illustrates his interest in, and an acknowledgement of, his mind and life, past and present.

The plinths are based on classical pillars which are simple forms that do not distract from the figures. They elevate the figure, bird and crown to an iconic state, as well as placing

the events firmly in the past. He uses symbolic codes, sorting and processing the events and his feelings. Always down to earth, he is apprehensive about explaining everything about a figure, wanting people to look at it through their eyes not his, believing that other perceptions are as valid as the one he intended.

In 1995 Allen founded the communal studio Fireworks in Cardiff, now three years old and housing fifteen artists, mostly ceramicists. In the midst of setting this up, the Welsh Arts Council offered him an exchange to the Blue Pottery, India. 'The Indian exchange was a formative experience for me. I left a cold damp studio in City Road, Cardiff, for a roof top studio in the blue Pottery, Jaipur, surrounded by sunshine, colours and monkeys. The materials were also completely different. Nobody in the pottery spoke English and there was me, a social person, suddenly reliant on my own company. The three Indians working alongside Allen in the Blue Pottery would work in a squatting position, periodically shifting all their weight onto their outstretched hands, stretching their legs out in the air behind. This magical and astounding pose is visible in Allen's 'stacked' figures.'

The influence of India can also be seen in the tall, elongated figures. They result from Allens's dramatic weight and energy loss caused by a digestive disease picked up on his travels.

Another indian legacy is the introduction of gold enamel on his work.

"Ceramics has amazingly diverse possibilities as a material. I have a passion for clay and so use it as far as I can, but when it won't go that extra furlong I'll use another material that will. Perhaps my generous use of enamels; wood; metal etcetera, stems from a rebelliousness against the expectation that ceramics is functional or will take certain forms, although I am not a purist, I appreciate all creativity."

Maud Milton

21 March - 14 May 1998

Supported by the Arts Council of Wales

© Canolfan y Celfyddydau Aberystwyth Arts Centre

Flight 5A694 to Delhi

C Y F R E S O

G E R A M E G

Daniel Allen

Canolfan y Celfyddydau Aberystwyth

MARWTH rhif 88

Daniel Allen

Yn bedair ar hugain oed, gyda dau wahoddiad ar gyfer sioeau undyn Ewropeaidd ym 1998, hynod aeddfed yw'r yrfa a gafwyd gan Daniel Allen. Ar hyd waliau'i stiwdio, ceir cynlluniau anferthol ar gyfer cerflun ffigurol saith droedfedd i'w wneud mewn bara, wedi'i gomisiynu gan wyl fwyd i'r teledu. Nid peth rhyfedd yw cael hyd i Allen yn ymwneud â phroject o'r fath oherwydd iddo ymwneud â sawl gwahanol menter, megis sefydlu Tân Gwyllt, stiwdio gymuned i artistiaid yng Nghaerdydd. Mae i'w frasluniau, yn yr un modd â'i ffigurau ceramig, ryw egni a bywiogrwydd.

Er mai digon eang yw'r cyfryngau a ddefnyddir ganddo, mae'i frwd frydedd ynglŷn â chlai'n rhagor nag unrhyw ddeunydd arall, yn byrlymu ohono. Gan ddefnyddio cymysgedd o glai â stwnsh papur, bydd yn adeiladu waliau tenau'i gerfluniau, gan ddechrau wrth y traed a chan weithio tuag at i fyny, gan ddefnyddio darnau mân wedi'u gwasgu mor wastad â chledr ei law.

"Mi fydda i'n defnyddio'r ffurf ddynol oherwydd y gall y gwyliwr gysylltu'n ddiyndrech ag hi. Yr emosiwn wedi'i gyplysu â'r symudiad sydd o ddiddordeb pennaf i mi. Fy amcan ydi dal "meddylfryd", y meddwl unigol yn fy narnau, er mwyn ysgogi atgo' ym meddwl y gwyliwr."

"Yn anad dim, mi fydda i'n cael y boddhad mwya wrth gael ymateb gan y gwyliwr, hyd yn oed os mai ymrthod â'r afrosgo yn unig ydi o." Fe welir yr afrosgo yn y dwylo a'r traed anferthol, gorbwsau'r cyrff a dynion gyda bronnau blonegog. Mae o wrth ei fod yn herio rhagdybiaethau pobl ynglŷn â'r corff noeth; bydd pobl mewn penbleth p'un ai dyn ynteu ddynes sydd dan sylw. Nid ffigurau delfrydol mo'r rhain neu eiconiaid prydferthwch derbyniol i'n diwylliant.

Mae'r ysbrydoliaeth ar gyfer osgo'r darnau'n ecletig... yn deillio weithiau o arsywi ar bobl mewn tafarn, neu weithiau'n cael eu hawgrymu gan ddelwedd mewn papur newydd. Yn anl, bydd yn arlunio'r syniad yn gyntaf, ond wrth godi'r ffigur, bydd yn rhoi cyfle i hap a damwain ymyrryd gan adael i iaith naturiol y clai gael ei chlywed.

Dewisodd Daniel astudio Celf a Theori Seicoleg ar gyfer ei radd. Roedd o'n cael ei hudo gan gysyniad yr isymwybod, sydd, yn ddiweddar, wedi dod yn arf annatod wrth ddatblygu'i syniadau. Wedi'i seilio ar ddigwyddiadau a ffurfiodd ei

gymeriad yn gynt yn ei fywyd, cynrychiola'r gwaith yma ymraefal isymwybod Allen â dylanwad arbennig. Mae'r goron yn cynrychioli llwyddiant personol, cyrraedd y nod. Metaffor am lais cyson, parhaus yw'r aderyn, neu amlygiad naturiol o'r "id", yr isymwybod. Mae'r gyfres yma'n dangos ei ddiddordeb yn ei feddwl a'i fywyd, ei orffennol a'i bresennol ynghyd â'i gydnabyddiaeth ohonynt.

Mae'r plinthau wedi'u seilio ar golofnau clasurol sy'n ffurfiaw syml nad ydynt yn tynnu sylw oddi wrth y ffigurau. Maent yn dyrchafu'r ffigur, yr aderyn a'r goron i ryw gyflwr eiconig yn ogystal â gosod y digwyddiadau yn ddiogel yn y gorffennol. Bydd yn defnyddio codau symbolaidd, gan ddidoli a phrosesu'r digwyddiadau a'i deimladau. A'i draed ar y ddaear bob amser, mae'n ofni egluro popeth yngly+� a'r ffigur. Mae o'n awyddus i bobl edrych arno drwy'u llygaid eu hunain rhagor na'i lygaid yntau, gan gredu bod canfyddiadau eraill yr un mor ddilys â'r un a fwriadwyd.

Ym 1995, sefydlodd Allen y stiwdio gymuned, Tân Gwyllt, yng Nghaerdydd, sydd bellach yn deirmiwydd oed ac yn gartref i bymtheg o artistiaid, y rhan fwyaf ohonynt yn geramegyddion. Wrth ei sefydlu, cymiodd Cyngor Celfyddydau Cymru iddo ymwelliad cyfnewid â'r Crochendy Glas yn India. "Profiad allweddol i mi oedd yr ymwelliad ag India. Mi adewais i stiwdio oer a llith yn Ffordd y Ddinas, Caerdydd, am stiwdio ar ben to yn y Crochendy Glas, Jaipur, lle llawn haul, lliwiau a mwnciōd. Roedd y deunyddiau hefyd yn holol wahanol. Ni allai neb yn y crochendy siarad Saesneg, a dyna lle'r oeddwn i, rhyw foi digon cymdeithasol, yn sydyn yn gorfod dibynnau ar fy nghwmni fy hun."

Byddai tri Indiad gydag Allen yn y Crochendy Glas, yn gweithio yn eu cwrcwd, gan symud eu holl bwysau o bryd i'w gilydd, i'w dwylo, gan ymestyn eu coesau i'r awyr y tu ôl iddyn nhw. Mae'r osgo hudolus, rhyfeddol yma i'w weld yn y ffigurau "pentwr" gan Allen.

Mae Ilinellau barddoniaeth yn dod yn fwyfwy arwyddocaol fel teitlau ac maent wedi ysbrydoli rhai cerfluniau diweddar. Dan dylanwad gallu Alberto Giacometti i greu awyrgylch cryf drwy waith ffigurol a dynamig Marino Marini, gall cerfluniau Allen fod, ar y naill law, yn simsanu ar ymyl cydbwysedd, tra bydd darnai eraill a chanddynt gryfder emosiynol tawel a all fod yn hynod gyfrwys.

Mae natur hwyllog yn cael ei hadlewyrchu yn y cymeriadau hapus a wnaethpwyd o 1995-96. Ymddengys fel pe baent "ar ben y byd" yn ffisegol ac yn emosiynol, ond o dan hyn ceir argraff o simsanrwydd peryglus, breuddwydiol. Gyda'u dwylo

a thraed anferthol, maent bron â syrthio o'i plinthau tal goleddol.

Ym 1996, bu Allen yn byw yn gyfan gwbl o enillion a ddaeth drwy werthu'i gerfluniau. Er gwaethaf cyflawni hyn mor fuan ar ôl graddio, teimlai'n anfodlon fel pe bai'r gwaith wedi mynd yn rhyw fath o "waith swyddfa". Drwy fynd ati i wneud yr un gwrthrychau y gellir eu gwerthu o hyd ac o hyd, roedd y cerfluniau'n colli'u naws ffres ac roedd ei greadigrwydd yn mynd yn ddi-ffrwt. Ar ôl gweithio mor galed ar gyfer gyrfa anghonfensiynol, teimlai na allai'i gyflawnhau'i hun, os mai jobyn diflas yn unig oedd cerameg. Felly, ym 1997, ymgymrodd â gwaith dysgu gyda'r nos gan chwilio am bosibiliadau newydd. Fe gafodd hyn yn ymlaciol iawn a llwyddodd i sefydlu rhyw bellter angenrheidiol o'i waith yn y siwadio.

O ganlyniad, mae geirfa Daniel Allen wedi helaethu'n ddiweddar ar o'r ffigur ei blinth. Yn awr y mae gwylwyr yn cael eu herio i gael hyd i'w storïau'u hunain mewn darnau sydd â stamp personol cynyddol. Ryden ni'n cael cipolwg ar fywyd a gwaith Allen. Mae'r artist, erbyn hyn, yn poeni llai am gyfleo llawenydd bywyd mewn mynegiant neu symudiad wedi'i rewi, ond yn fwy mewn dangos i ni fodau dynol noeth yn llythrennol ac yn drosiadol. Amlyu eu diffyg addurniad a gorchudd y mae'r goron.

Gellir hefyd gweld dylanwadau'r India yn y ffigurau tal, estynedig. Maent yn deillio o'r golled pwysauac egni dramatig a brofodd Allen yn sgil aifiechyd treulio bwyd a godwyd ar ei deithiau. Elfen arall sy'n deillio o India yw defnyddio enamel aur ar ei waith.

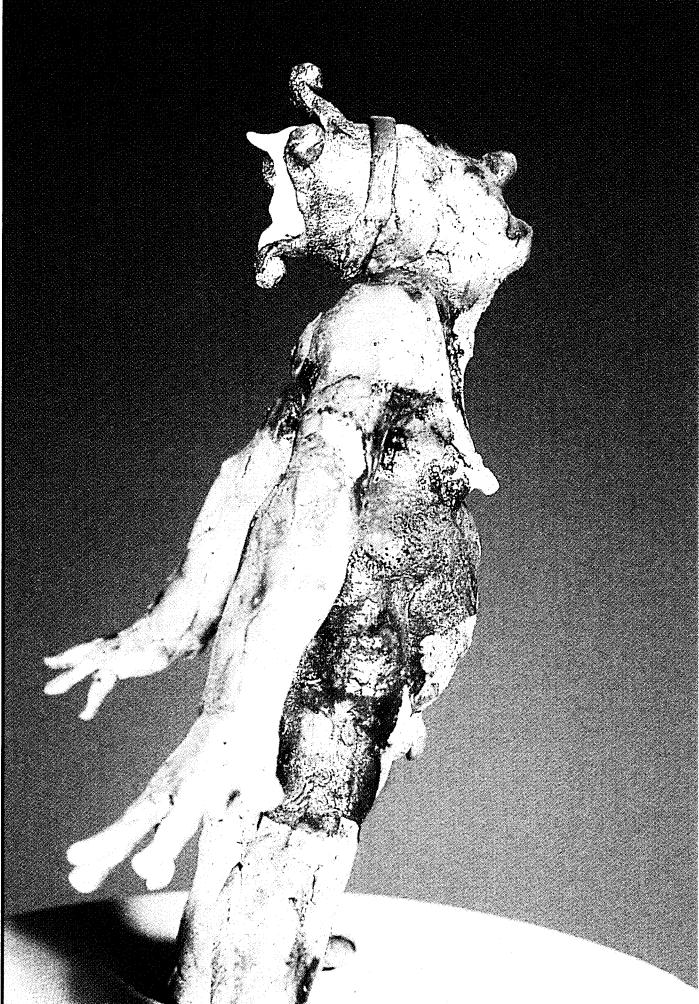
"Mae'r amrywiaeth o bosibiliadau mewn cerameg yn anhygoel. Dwi wrth fy modd hefo clai, ac felly hwnnw y bydda i'n ei ddefnyddio cyn belled ag y galla i. Ond pan na fydd yn mynd yr holl fford, wedyn, mi fyda i'n cymryd rhyw ddeunydd arall a fydd yn gwneud y tro. Hwyrach bod y fford hael y bydda i'n defnyddio enamel, pren a metal ac yn y blaen, yn deillio o ryw wrthryfel yn erbyn y disgwyl mai rhywbeth swyddogaethol yw cerameg, neu rywbeth sy'n cymryd ffurfiau arbennig. Ond, dwi ddim yn burydd ac yn gwerthfawrogi creadigrwydd o bob math.

Maud Milton

Mawrth 21 - 9 Mai 1998

Cefnogir Gan Gyngor y Celfyddydau

© Canolfan y Celfyddydau Aberystwyth Arts Centre

Freudian Series